

РЕШЕНИЕ

№ 156

гр. Ловеч, 10.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**

Членове: **ПЛАМЕН ПЕНОВ**
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

при участието на секретаря **МАРИНА ФИЛИПОВА**
като разгледа докладваното от **РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ** Въззивно гражданско дело № 20214300500409 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството подлежи на разглеждане по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Постъпила е въззивна жалба вх.№261809/12.07.2021г., подадена от “BG Konstrukt” GmbH, учрезено и съществуващо съгласно законодателството на Федерална република Германия под номер HRB 20147, със седалище в гр.Халберщат 38820, ул. Шпигелщрасе 10, представлявано от управителя К. ЯНЧ., която жалба е подадена чрез процесуалния представител адв. С. Н. Х. от САК, срещу решение № 260085/17.06.2021г. по гр.д. 1108/2020г. по описа на ЛС - Ловеч, втори с-в, с което е отхвърлен като неоснователен и недоказан предявеният от BG Konsrukt” GmbH, учредено и съществуващо съгласно законодателството на Федерална република Германия под номер HRB 20147, със седалище в гр.Халберщат 38820, ул. Шпигелщрасе 10, представлявано от управителя К. ЯНЧ., против „Веника 2009“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Троян 5600, ул. „Мизия“ № 9, представлявано от управителя К.В. С., иск с правна квалификация чл.232, ал.2 вр. чл.228 вр.

чл.79, ал.1 ЗЗД за сумата от 5448.71 (пет хиляди четиристотин четиридесет и осем евро и седемдесет евроцента) евро, представляваща дължима наемна цена по сключен между страните договор за наем на автомобил марка Mercedes-Benz, модел G-class, рег. № HZ-ZZ 220 за периода 06.06.2018г. – 09.12.2019г.

Твърди се от въззивника, че решението е неправилно, поради нарушение на материалния закон, с което моли така постановеното решение да бъде отменено. Претендира разноси за въззивното, първоинстанционно и производството по обезпечение на бъдещ иск. Конкретните оплаквания са, че първоинстанционния съд неправилно е отчел Съдебно-счетоводната експертиза (ССче) досежно значението на отразените фактури в счетоводството на двете дружества, правилното и законосъобразно водене на счетоводство от страните, както и ползването на данъчен кредит от ответника, в случая въззиваемата страна. Въззивникът твърди, че РС – Троян неправилно е приложил разпоредбата досежно тълкуването волята на страните, обективирани в Споразумение от 09.12.2019г. и по-точно клаузата от разпоредбата на чл.6 от същото споразумение. Счита, че съдът неправилно е изтълкувал уговорката като правопогасяващо споразумение досежно фактури RE0929q RE1038 и RE1039. Твърди, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че уговорката от чл.6 е с правопогасителен ефект и действа ex tunc, тъй като същата не е изрично уговорена, поради което съдът е следвало да приложи текстът от споразумението ex nunc. Оспорва и констатациите на районния съд относно датата на издаване на фактурите RE1038 и RE1039, като счита че срокът по чл.113, ал.3 ЗДДС е неотносим към облигационното правоотношение, а има публичен характер на доставчика на услуги.

В срока по чл. 263 ГПК въззиваемият, не е подал отговор на въззивната жалба.

Въззивникът “BG Konsrukt” GmbH, редовно призован, не се явява в открито съдебно заседание (о.с.з.), но с писмена молба по делото поддържа въззивната жалба като моли съда да отмени решението на РС – Троян и да се произнесе по същество. Претендира разноси за въззивното производство като представя списъка по чл.80 ГПК.

Въззиваемият „Веника 2009“ ООД, редовно уведомен, се явява в о.с.з.

чрез процесуален представител адв. М.Я., АК – Велико Търново. Счита, че предявената претенция, съобразно събраните доказателства, е неоснователна като в този смисъл въззивната жалба следва да се остави без уважение, а първоинстанционното решение потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноски в настоящата съдебна инстанция като представя договор за правна помощ, в който е посочено адвокатско възнаграждение в размер на 580 лева.

ОКРЪЖЕН СЪД - ЛОВЕЧ, като прецени доводите на страните и извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, приема следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Правомощията на въззивният съд съобразно разпоредбата на чл.269 от ГПК са: да се произнесе служебно по валидността на първоинстанционното решение и допустимостта в обжалваната му част, а по останалите въпроси – ограничително от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, поради което е валидно. Наличието на всички положителни и липсата на отрицателните процесуални предпоставки във връзка със съществуването и упражняването правото на иск при постановяване на съдебното решение, обуславя неговата допустимост, поради което въззивният съд дължи произнасяне по съществото на спора.

От фактическа страна:

От представените по делото фактури (л.10-41 от първоинстанционното дело) се установи следното: неплатените и претендирани наемни задължения по издадени фактури, както следва са:

1. RE0929 от 19.08.2019 за наемен период 01.08 – 31.08.2019 с размер на наема 1270 евро (л.38 от първоинстанционното дело);
2. RE1038 от 18.06.2020 за наемен период 01.09 – 30.11.2019 с размер на

наема 3810 евро (л.37 от първоинстанционното дело);

3. RE1039 от 18.06.2020 за наемен период 01.12 – 09.12.2019 с размер на наема 368.71 евро (л.36 от първоинстанционното дело);

Освен това между фактура RE0929, от една страна и фактури с номера RE1038, RE1039 има издадена фактура RE0938 от 02.09.2019, която обхваща периода 01.09 – 30.09.2019 с размер на наема 1270 евро (л.10 от първоинстанционното дело). Тази сума е платена от ответника на 30.09.2019.

На 09.12.2019 в гр. София, между ищецът “BG Konsruckt” GmbH и ответникът „Веника 2009“ ООД е сключено споразумение, съгласно което страните си уреждат финансовите задължения (чл.2) една към друга за дейности, свързани със строителна дейност, строително-монтажни работи и други довършителите обекти, находящи се във Федерална Република Германия (чл.1). Съгласно чл.6, ал.1 от същото споразумение страните са се договорили да уреждат и взаимоотношенията си по повод ползването на процесния лек автомобил. Разпоредбата на чл.6 от това споразумение гласи: *„Доколкото към настоящия момент „Веника 2009“ ООД владее и ползва автомобил, предоставен ѝ от “BG Konsruckt” GmbH, а именно Mercedes G Klasse 350d , с рег. номер HZ ZZ 220, “BG Konsruckt” GmbH се задължава да доизплати лизинговите си вноски за същия лизингодател съгласно погасителен план, да придобие правото на собственост върху автомобила, след което да го прехвърли на „Веника 2009“ ООД без да иска заплащане на цена за това прехвърляне. “BG Konsruckt” GmbH няма да претендира заплащане на наемна зена на автомобила от „Веника 2009“ ООД“.*

Съгласно чл.6, ал.2 от Споразумението: *„задължението на “BG Konsruckt” GmbH няма да бъде изискуемо до момента, в който „Веника 2009“ не изпълни всички свои задължения по настоящото споразумение“.*

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза (л.110 - 111) (ССЧЕ), която напълно съдът кредитира като компетентна и пълна, се установи, че счетоводството на двете дружества е водено редовно и съгласно изискванията по Закона за счетоводството. Всички фактури по наемното правоотношение били заплатени от ответника „Веника 2009“ ООД , с изключение на фактури с RE0929, RE1038, RE1039. Всички представени фактури по наемното правоотношение, включително и незаплатените, били осчетоводени от двете дружества BG Konsruckt” GmbH и „Веника 2009“ ООД,

включени в книгите за вътреобщностна доставка, покупка и доставчици, като ответникът „Веника 2009“ ООД е ползвал данъчен кредит, включително и за незаплатените фактури с номер с RE0929, RE1038, RE1039.

При така установеното от фактическа страна, настоящата инстанция прави следните правни изводи:

Страните в спора са търговци, което дава основание договорните отношения между тях да бъдат възприемани като относителна търговска сделка по смисъла на чл. 286, ал. 1 от ТЗ.

За уважаване на главната искова претенция с правна квалификация чл.228 вр. чл.232, ал.2 вр. 79, ал.1 ЗЗД ищецът следва да докаже при условията на главно и пълно доказване наличието на валидно възникнало наемно правоотношение между страните с предмет Mercedes – Benz, модел G-class, рег.№ HZ-ZZ 220 за периода 06.06.2018 до 09.12.2019г., както и размера на твърдяната вноска, т.е. размера на претендираната сума в размер на 5 448,71 евро.

Ответникът следва да докаже, при условията на насрещно и пълно доказване, че е платил наемната цена, възражението за нередовно съставени фактури, в нарушение на ЗСч и ЗДДС, както и правопогасяващото възражение, на което се позовава, обективизирано в чл.6 от Споразумението.

Предмет на исковата производство са вземанията, произтичащи от фактурите с номера RE0929, RE1038, RE1039.

Договорът за наем е двустранен, възмезден, неформален, комутативен, облигационен, консенсуален. За възникването му не е необходимо реалното предаване на вещта, а е достатъчно само да се постигне договорка между страните.

Между страните не се спори, а е прието за установено, че за периода от 06.06.2018 до 09.12.2019 г. е бил сключен и изпълняван устен договор за наем на лек автомобил марка Mercedes – Benz, модел G-class, рег.№ HZ-ZZ 220, по силата на който ищецът – наемодател е предоставил на ответника – наемател за временно ползване, срещу заплащане на наемна цена от 1 270 евро на месец. Безспорно е установено, а и не се спори за размера на вноските и периода.

Спорно остава обстоятелството дължими ли са претендираните суми,

обективирани в процесните фактури с оглед действието и силата на Споразумение от 09.12.2019г.

От приетите по делото ССЧЕ се установи, че задълженията на ответника по процесните три фактури не са погасени и дължимите суми съответстват на претендираните с исковата молба. Оригиналите на фактурите са получени от ответното дружество и двете страни по делото са ги осчетоводили в своите счетоводства. Счетоводствата и на двете дружества са водени редовно, което дава основание на съда да кредитира записванията съобразно чл.182 ГПК. Ответникът е плащал наемните вноски, с изключение на процесните.

От представеното и неоспорено споразумение между страните се установи, че към датата на прекратяване на наемното правоотношение 09.12.2019г., процесният автомобил се е владел и ползвал от ответника „Веника 2009“ ООД (чл.6, ал.1 от Споразумението), от което може да се направи извод, че ответникът е ползвал вещта и преди тази дата, с оглед неоспореното и невъзразено от него обстоятелство.

Въз основа на тези доказателства съдът приема, че е извършена доставка на описаното във фактурите, предмет на иска, наем на автомобила, което е частично платено от ответника, а за разликата установена от експертизата – дължимо, на основание чл.79 ЗЗД. Съгласно формираната по реда на чл. 290 и сл. ГПК задължителна практика на касационната инстанция, служебно известната на настоящия съдебен състав (*Решение № 53/12.09.2013г. по т.д. № 74/2011 г., II т. о. на ВКС; Решение № 158/07.11.2013г. по т.д. № 1128/2012г., I т. о. на ВКС и т.н*) фактурите отразяват възникналата между страните облигационна връзка; осчетоводяването им от търговското дружество - ответник, включването им в дневника за покупко - продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по смисъла на ЗДДС, представлява недвусмислено извънсъдебно признание на задължението и доказва неговото съществуване. В този смисъл с а *Решение № 34 от 27.04.2016г., по т.д. № 516/2015г., I т.о. на ВКС; Решение № 121 от 21.07.2016г., и др. на ВКС.*

По отношение на **възражението** на ответника (въззиваем) за **нередовно съставени фактури** съдът прие същото като недоказано и неоснователно. Съгласно изготвеното и прието по делото заключение на ССЧЕ, което съдът напълно кредитира като компетентно и пълно, се установи, че счетоводството

на двете дружества е водено редовно, съгласно нормативните изисквания, а издадените фактури са издавани в съответствие със ЗСч. Освен това, съгласно трайно установената съдебна практика срокът по чл.113, ал.3 ЗДДС вменява задължение на данъчния субект да издаде документ с оглед облагане на данък на извършените от него доставки на стоки и услуги. Неиздаване на документи в срока по ЗДДС не се равнява на липса на облигационни правоотношение. Срокът единствено може да влияе на административнонаказателната отговорност по ЗДДС, но не и върху търговските взаимоотношения. В настоящия случай фактурите са издадени близо 6 месеца след неамния период, но са включени от двете дружества в техните счетоводни книги, декларирани пред данъчните органи по ЗДДС и е ползван данъчен кредит. С оглед което срокът на издаване на фактура не е означение за възникване, изпълняване, погасяване и признаване на задължение по облигационно правоотношение. Осчетоводяването на фактурата от страна на ответника „Веника 2009“ ООД съставлява признание от него за дължимост на цялата сума (*Решение № 347 от 27.02.2019г. на ВКС по т.д № 687 /2018г., II т.о. на ВКС*).

С оглед изложените доказателства съдът намира, че ищецът успешно е доказал целия фактически състав по сделката, дължимостта, изикуемостта и размера на претендираната сума за периода и задълженията, обективиран във фактури RE0929, RE1038, RE1039. Възражението на ответника за датата на издаване на процесните фактури, макар и доказано, е правноирелевантно за облигационното правоотношение.

От друга страна в тежест на ответника е да установи **правопогасяващото си възражение**, което черпи от разпоредбата на чл.6 от Споразумението, а съдът следва да се произнесе по него.

Представеното споразумение от 09.12.2019г. (л.76-79 от първоинстанционното дело) представлява договор за спогодба по смисъла на чл.356 ЗЗД (*Решение № 985 от 27.12.3004г. по т.д. № 97 /2004г., II т.о. на ВКС*) и като такъв има силата на закон (чл.20а ЗЗД), от което следва, че е задължителен за страните, които следва добросъвестно да го изпълняват (*pacta sunt servanda*).

Представеното споразумение е от т.нар. ненаименовани договори (чл.9 ЗЗД). Същото представлява частен диспозитивен документ, който носи

подписите на страните. Не е оспорена истиността на този документ, т.е. формалната доказателствена сила, в случая авторството на документа, поради което това споразумение не е изключено от доказателствения материал по делото. На основание чл.180 ГПК съдът приема, че изявлението в споразумението е направено от страните по делото.

Съгласно чл. 20 ЗЗД при тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността. Ето защо клаузата чл.6 от Споразумението следва да се тълкува в целия дух, смисъл и воля на закона.

Главен предмет на споразумението са *„всички задължения от всякакъв характер“* (чл.2) между страните за дейностите по обектите посочени в чл.1: *„строителна дейност, строително-монтажни работи и други довършителни работи на обекти във Федерална Република Германия:.....“*.

Съгласно чл.1, ал.4 от Споразумението страните се съгласяват да постигнат споразумение относно и други правоотношения между страните. Т.е. договореното между страните за другите правоотношения представляват специални разпоредби и изключват главния предмет и клузи на споразумението с оглед принципа на *lex specialis derogat legi generali*. Ето защо за наемното облигационно правоотношение чл.2 и другите от Споразумението не се прилагат.

Разпоредбата на чл.6, ал.1 от Споразумението гласи: *Доколкото към настоящия момент „Веника 2009“ ООД владее и ползва автомобил, предоставен ѝ от “BG Konsrukt” GmbH, а именно Mercedes G Klasse 350d, с рег. номер HZ ZZ 220, “BG Konsrukt” GmbH се задължава да доизплати лизинговите си вноски съгласно погасителен план, да придобие правото на собственост върху автомобила, след което да го прехвърли на „Веника 2009“ ООД без да иска заплащане на цена за това прехвърляне. “BG Konsrukt” GmbH няма да претендира заплащане на наемна цена на автомобила от „Веника 2009“ ООД“*.

Съгласно чл.6, ал.2 от Споразумението: *„задължението на “BG Konsrukt” GmbH няма да бъде изискуемо до момента, в който „Веника 2009“ не изпълни всички свои задължения по настоящото споразумение“*.

Въз основа на това споразумение ищецът “BG Konsruckt” GmbH се задължава да прехвърли безвъзмездно правото на собственост върху процесния автомобил на ответника „Веника 2009“ ООД. Договорено е, че изпълнението на това задължение на ищеца “BG Konsruckt” GmbH ще бъде отложено след като се сбъднат последователно следните условия: изплащане на лизинговите вноски към лизингодателя и придобиване право на собственост върху лекия автомобил.

Очевидна е волята на страните, че процесният лек автомобил е взет на лизинг от ищеца, който го е предоставил за ползване (наем) на ответника. Целта на договарящите се страни била след като ищецът доизплати лизинговите вноски, същият да придобие правото на собственост върху автомобила и след това да го прехвърли на ответника. Освен това задължението на ищеца “BG Konsruckt” GmbH да прехвърли собствеността е поставено под едно отлагателно условие (чл.25 ЗЗД), съгласно чл.6, ал.2 от Споразумението.

Цитираната разпоредба, както целия договор безспорно имат действия за в бъдеще (**ex nunc**). Да се придаде обратно действие на тази разпоредба за погасяване на наемна парична престация би означавало договорът да се тълкува противно тяхната воля, противно на други договорки и да противоречи на целия смисъл на закона (чл.20 ЗЗД). Ако страните са искали да договорят обратно действие на тази клауза и изобщо на договора, същите щяха да го упоменат изрично, така както са направили други договорки със специфично действие – чл.1 ал.4, чл.5, ал.2, чл.6, ал.2, чл.7. Съгласно правилата на INKOTERMS и търговския обичай (чл.300 ТЗ), договорите имат действия за в бъдеще, освен ако страните не са се уговорили обратното. Такава уговорка липсва в процесния случай.

След като ищецът поема задължение да прехвърли безвъзмездно процесния автомобил и към момента на подписване на договора автомобилът се владее от ответника, съдът прие, че волята на страните е била от подписване на договора 09.12.2019г. до прехвърлянето на автомобила, наемателят ответник „Веника 2009“ ООД, в настоящото производство въззиваем, да не плаща наемна цена (чл.6, ал.1, изр.2 от Споразумението). Т.е. клаузата на чл.6, ал.1, изр.1 от Споразумението следва да се квалифицира като нов договор за наем, но с безвъзмезден характер с начало на действие от

сключването му (09.12.2019г.) до момента на прехвърлянето на лекия автомобил. Ето защо цитиратата клауза има действия за в бъдеще (**ex nunc**), а не както е приел първоинстанционният съд **ex tunc**. В този смисъл **правопогасяващото възражение на ответника не е основателно**. То би било основателно, ако ищецът претедирал наемна цена след 09.12.2019г., която щеше да бъде неоснователна, предвид уговорката на чл.6, ал.1, изр.2 от Споразумението. Процесните фактури засяга период, преди сключване на споразумението, поради което същото няма действие и сила спрямо тези задължения.

Както от волята на договора, така и от систематичното място на чл.6, ал.1, изр.2 от Споразумението се установява волята на страните да продължат договора за наем, като от възмезден да го превърнат в безвъзмезден от датата на сключване на споразумението до датата на прехвърляне на собствеността на автомобила от ищеца "BG Konsruct" GmbH към ответника „Веника 2009“ ООД.

Per argumentum a contratio, дори да се приеме, че договорката от 09.12.2019г. има обратно действие (**ex tunc**), т.е. клаузата би се квалифицирала като **опрощаване на вече възникнали задължения** (*Решение № 78 от 14.07.2011 г. на ВКС по т. д. № 605/2010г., I т. о. на ВКС*) (01.08 – 31.08.2019, фактура № RE0929 от 19.08.2019; 01.09 – 30.11.2019, фактура № RE1038 от 18.06.2020; 01.12 – 09.12.2019, фактура № RE1038 от 18.06.2020), каквото е претедираното вземане, то възражението на ответника отново е неоснователно.

Фактури RE1038 и RE1038 са издадени близо шест месеца след Споразумението, т.е. това са последващо издадени и осчетоводени фактури, след влизане в сила на споразумението за опрощаване на задължения. От ССЧЕ се установи, че същите са осчетоводени от двете дружества като ответникът е ползвал данъчен кредит. С последващото осчетоводяване на фактурите и ползването на данъчен, издадени след постигнато съглашение за опростени задължения, страните сключват нов договор, с който изменят съдържанието на стария и поражат задължение за плащане след като има опрощаване. Същото води до възникване на ново облигационно правоотношение, съгласно описаното във фактурите. В този смисъл е и *Решение № 78 от 14.07.2011 г. на ВКС по т. д. № 605/2010г., I т. о. на ВКС*.

Или както е установено в практиката, че сумите по фактури, издадени по предишен договор (т.е. за изминало задължение), след като същият е прекратен с друг последващ договор за опрощаване на задължението по първия договор (в процесния случай Споразумение от 09.12.2019г.), не следва да се включат в сумата определена в споразумението за опрощаване (*Решение № 38 по т.д. № 63/2012г., Определение № 97 по т.д. № 3039/2013г.*).

Съгласно цитираната по-горе практика, осчетоводяването на фактурите, и то без каквото и да било възражение от страна на ответната фирма, представлява извънсъдебно признание за дължимостта на сумите по приетите фактури. Още по-вече, че осчетоводяването на тези фактури е довело и до благоприятни последици за ответника, тъй като същият е ползвал данъчния кредит по тези фактури. В случая и двете дружества са издали едно на друго фактури, след сключването на споразумението, за услуги, извършени преди датата на подписването на това споразумение. При това положение, фактурите, следващи сключеното между страните прекратително споразумение, не следва да се считат включени в сумата, определена в споразумението. Фактурите, издадени от ищеца с номера № RE1038, RE1038 от 18.06.2020г., са на обща стойност 4 178,71 евро.

По отношение на фактура RE0929 от 19.08.2019г., дата преди сключване на споразумението от 09.12.2019г., същата е приета от ответника, което означава извънсъдебно признаване на задължение, още повече че от осчетоводяването на тази фактура е довело и до благоприятни последици за ответника, тъй като същият е ползвал данъчния кредит по тези фактури. Ето защо независимо от наличното споразумение, чл.6, ал.1 изр.2 от Споразумението, включването ѝ в търговските книги на ответника, ползването на данъчен кредит, представлява нов договор, с който дерогират действието на стария и ответникът признава задължение по основание и размер. Задължението по фактура RE0929 от 19.08.2019г. е в размер на 1270 еро. Събрана със сумата от RE1038, RE1038 от 18.06.2020г. (4 178,71 евро), евро се получава исковата претенция 5 448,71 евро.

Направените изводи от първоинстанционния съд са в нарушение на материалния закон. Неправилно първоинстанционният съд е отчел, че тъй като процесните две фактури RE0929, RE1038, RE1038 от 18.06.2020г. са след датата на споразумението, то се обхваща от неговото действие. Както

настоящият състав прие споразумението има действие за в бъдеще, а фактурите се отнасят за стоки и услуги, получени преди споразумението, поради което те не се обхващат от него.

Дори да се приеме, че има опрощаване за тези задължения (споразумението е за минал период и не се отнася за фактури RE1038, RE1038), ответникът, наемател недвусмислено е признал това задължение и сключил нов договор за наем със осчетоводяването на фактурите и ползването на данъчен кредит. Същото се отнася и за фактура RE0929 от 01.08.2019 г. неправилно съдът е приел, че същата е обхваната от действието на споразумението. Съдът е стигнал до нелогически извод, че като едновременно е придавал бъдещо действие на споразумението досежно фактурите RE1038, RE1038, но и обратно действие относно фактура RE0929. Както споменахме по-горе споразумението има характер на нов договор за бъзвъзмезден наем, а не за опрощаване на задължение.

В хипотезата на опрощаване на стари задължения в цитираното споразумение, съдът неправилно е приел, че липсва доказателства, че същото е прекратено, изменено и има ново. От ССчЕ (*л.109-117 от първоинстанционното дело*) се установи, че за вземанията, които за отминал период, е ползван данъчен кредит с декларации пред НАП за фактури RE0929, RE1038, RE1038 съответно както следва: № 11001288101/12.09.2019 г., №11001339505/10.12.2019, № 11001339505/10.12.2019г.

По делото се установи, че между процесните фактури RE0929, от една страна и фактури с номера RE1038, RE1039, от друга, има издадена фактура RE0938 от 02.09.2019, която обхваща периода 01.09 – 30.09.2019 с размер на наема 1270 евро същата е платена. Ако споразумението е имало обратно действие, то тогава е следвало наемателят да не е заплатил това междинно задължение, обективизирано във фактура RE0938 от 02.09.2019. Същият е заплатил цитирата сума, като е отказал да заплати предишната фактура и последващите две. Поради наличието на това междинно плащане няма основание да се счита, че процесният договор за наем не прекратен или задълженията са опростени. Междинното плащане между претендираните вземания е достатъчно доказателство, че длъжникът се е отклонил от точното изпълнение на задължението си като наемател и не го е изпълнил (длъжникът наемател е в забава), за което претенцията на кредитора се явява основателна.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав на ОС – Ловеч намира за основателна подадената въззивна жалба срещу Решение на РС – Троян.

С оглед дадените в ТР4 от 29.04.2015г по тълк.д. № 4/2014 на ОСГТК на ВКС разяснения, които на основание чл.130, ал.3 ЗСВ са задължителни за всички лица, органи и съд, е допустима претенцията за присъждане в евро, поради което следва да се присъди стойността на търсимата парична сума в евро.

Решението на РС – Троян се явява неправилно, поради нарушение на материалния закон. На основание чл.271 ал.1 ГПК решението следва да бъде отменено изцяло и да бъде постановено решение, с което дружеството „Веника 2009“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Троян 5600, ул. „Мизия“ № 9, представлявано от управителя К.В. С. следва да бъде осъдено да заплати на “BG Konsruckt” GmbH, учредено и съществуващо съгласно законодателството на Федерална република Германия под номер HRB 20147, със седалище в гр.Халберщат 38820, ул. Шпигелщрасе 10, представлявано от управителя К. ЯНЧ. сумата в размер на 5 448,71 (пет хиляди четиристотин четиредесет и осем евро и седемдесет и един евро цента) евро, представляваща дължима, но незаплатена наемна цена по сключен Договор за наем на автомобил марка Mercedes – Benz, модел G-class, рег.№ HZ-ZZ 220, за периода от 06.06.2018г. до 09.12.2019, начислена по фактури с номера: RE0929/19.08.2019г. за наем от 01.08.2019г. до 31.08.2019г.; RE1038/18.06.2020г. за наем от 01.09.2019г. – 30.11.2019г. ; RE1039/18.06.2020г. за наем от 01.12.2019г. до 09.12.2019г. ;, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

По разноските

При този изход на спора, право на разноски се поражда за ищеца. Съгласно приложен списък по чл.80 ГПК ищецът претедира разноски - в обезпечителното производство, исковата пред първо инстанция и в настоящата въззивна. Съгласно т.5 от ТР № 4/2014 на ОСГТК на ВКС Направените от страните в обезпечителното производство разноски се присъждат с окончателното съдебно решение по съществото на спора, с оглед

крайният му изход, поради което настоящата инстанция следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени в обезпечителното, първоинстанционното и въззивното производство.

Въззивникът, ищецът пред РС – Троян, представя пълен списък по чл.80 ГПК, както и доказателства за реално изплатени суми, т.е. направени разноски. На първата инстанция ищецът, в процесното дело въззивник е направил разходи в размер на 3 978,27 (три хиляди деветстотин седемдест и осем лева и двадесет и седем стотинки) лева (*л.118-139 от първоинстанционното дело*). Пред настоящата инстанция са направени следните разноски: 1 100 (хиляда и сто лева) лева (л. от настоящото дело). Ето защо въззиваемата страна „Веника 2009“ ООД следва да бъде осъдена да заплати на “BG Konsruct” GmbH сумата в размер на 5 078,27 лева (пет хиляди седемдесет и осем лева и двадесет и седем стотинки).

Воден от горното и на основание чл.271, ал.1 ГПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 260085 от 17.06.2021г. по гражданско дело №1108/20 г. по описа на РС – Троян, като неправилно и вместо него постановява:

ОСЪЖДА „ВЕНИКА 2009“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Троян 5600, ул. „Мизия“ № 9, представлявано от управителя К.В. С. **да заплати** на “BG KONSTRUKT” GmbH, учредено и съществуващо съгласно законодателството на Федерална република Германия под номер HRB 20147, със седалище в гр.Халберщат 38820, ул. Шпигелщрасе 10, представлявано от управителя К. ЯНЧ., **сумата** в размер на **5 448.71** (пет хиляди четиристотин четиредесет и осем евро и седемдесет и един евро цента) евро, представляваща дължима, но незаплатена наемна цена по сключен Договор за наем на автомобил марка Mercedes – Benz, модел G-class, рег.№ HZ-ZZ 220, за периода от 06.06.2018г. до 09.12.2019, начислена по фактури с номера: RE0929/19.08.2019г. за наем от 01.08.2019г. до 31.08.2019г.; RE1038/18.06.2020г. за наем от 01.09.2019г. – 30.11.2019г. ; RE1039/18.06.2020г. за наем от 01.12.2019г. до 09.12.2019г. ;, **ведно** със

законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, **на основание чл.232, ал.2 вр. чл.228 вр. чл.79, ал.1 ЗЗД.**

ОСЪЖДА „ВЕНИКА 2009“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Троян 5600, ул. „Мизия“ № 9, представлявано от управителя К.В. С. **да заплати** на “BG KONSTRUKT” GmbH, учредено и съществуващо съгласно законодателството на Федерална република Германия под номер HRB 20147, със седалище в гр.Халберщат 38820, ул. Шпигелщрасе 10, представлявано от управителя К. ЯНЧ., **сумата** в размер на 5 078.27 лева (пет хиляди седемдесет и осем лева и двадесет и седем стотинки) лева, представляваща разноси, направени в обезпечителното, първоинстанционното и въззивно производство, **на основание чл.78, ал.1 ГПК.**

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване (арг. чл.280, ал.3, т.1 ГПК).

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните:

- “BG KONSUKT” GmbH чрез процесалния му представител: адв. С. Н. Х. със съдебен адрес: гр.София, ул. „Цар Шишман“ № 5, вх.А, ет.1 (надпартерен);
- „ВЕНИКА 2009“ ООД чрез процесуалния му представител: адв. М. Ат. Янк. със съдебен адрес: гр.Велико Търново, ул. „Васил Левски“ № 29 ,вх.В, ет.2.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____